



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce a) Mgr. M.D., zastoupeného JUDr. Václavem Horákem, advokátem AK Horák a partneři, se sídlem Bezručova 153/9, Plzeň, a žalobce b) Ing. M.T., zastoupeného JUDr. Pavlem Ungrem, advokátem AK Ungr & spol., s.r.o., se sídlem Purkyňova 547/43, Plzeň, proti žalovanému: Magistrát města Plzně, se sídlem Škroupova 4, Plzeň, zastoupenému JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Modřínová 2, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1. STAVEBNÍ MONTÁŽE spol. s r.o., se sídlem Klatovská tř. 73/7, Plzeň, zastoupené JUDr. Zbyňkem Holým, advokátem AK se sídlem Malá 6, Plzeň, 2. JUDr. L. M., a 3. J.D., v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12, a ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12, se z r u š u j e .

II. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12, se z r u š u j e .

III. Rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1 ze dne 13. 2. 2012, sp. zn. SZ UMO1/10315/11, čj. UMO1/24471/11, se z r u š u j e .

IV. Věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

V. Žalovaný je povinen nahradit žalobci a) Mgr. M.D. náklady řízení ve výši 31.531,- Kč k rukám zástupce tohoto žalobce JUDr. Václava Horáka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

VI. Žalovaný je povinen nahradit žalobci b) Ing. M.T. náklady řízení ve výši 22.274,50 Kč k rukám zástupce tohoto žalobce JUDr. Pavla Ungra do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

VII. Žádné z osob zúčastněných na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

V přezkoumávané věci se jedná o stavbu: stavební úpravy, nástavba a přístavba rodinného domu ... č. org. 7, na pozemcích parc. č. 2857/1, 2857/3, 2858 a 3163 v katastrálním území Bolevec (dále též jen „*předmětná stavba*“).

V projektové dokumentaci se předmětná stavba označuje jako Viladům Mont Blanc.

Územní plánování a stavební řád byly v rozhodném období upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 (dále též jen „*stavební zákon*“).

Požadavky na vymezení pozemků a umístování staveb na nich byly v rozhodném období upraveny vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 25. 8. 2009 (dále též jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“).

Dne 6. 5. 2011 podala společnost STAVEBNÍ MONTÁŽE, spol. s r.o., žádost o vydání rozhodnutí o umístění a provedení předmětné stavby. Dne 13. 2. 2012 pod sp. zn. SZ UMO1/10315/11, čj. UMO1/24471/11, Úřad městského obvodu Plzeň 1 (dále též jen „*stavební úřad*“) ve společném územním a stavebním řízení **I.** vydal podle § 79 a 92 stavebního zákona a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění předmětné stavby, **II.** vydal podle § 115 stavebního zákona a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb. stavební povolení na předmětnou stavbu, **III.** stanovil podmínky pro umístění stavby, **IV.** stanovil podmínky pro provedení stavby a **V.** vydal rozhodnutí o námitkách účastníků řízení. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání žalobce a) Mgr. M.D. a žalobce b) Ing. M.T. Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12, Magistrát města Plzně (dále též jen „*odvolací správní orgán*“) odvolání Mgr. M. D. a Ing. M. T. proti výroku I. napadeného rozhodnutí zamítl a výroky I. a III. odvoláním napadeného rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12, Magistrát města Plzně odvolání Mgr. M. D. a Ing. M. T. proti výroku II. napadeného rozhodnutí zamítl a výroky II., IV. a V. odvoláním napadeného rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 2. 2012, sp. zn. SZ UMO1/10315/11, čj. UMO1/24471/11, předcházelo rozhodnutí téhož úřadu ze dne 27. 3. 2009, čj. VS/902/08/ZdKr-18, o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

II. Dosavadní průběh řízení před soudem

Žalobou datovanou dne 14. 8. 2012 a podanou soudu osobně dne 15. 8. 2012 brojil žalobce Mgr. M.D. proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12 (tato žaloba je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 30A 47/2012). Žalobou datovanou dne 26. 9. 2012 a podanou soudu osobně dne 27. 9. 2012 brojil žalobce Mgr. M.D. proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12 (tato žaloba byla u zdejšího soudu původně vedena pod sp. zn. 30A 59/2012). Žalobou datovanou dne 10. 8. 2012 a došlou soudu dne 16. 8. 2012, ve znění podání datovaného dne 1. 10. 2012 a došlého soudu dne 2. 10. 2012, brojil žalobce Ing. M.T. jak proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12, tak proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12 (tato žaloba byla u zdejšího soudu původně vedena pod sp. zn. 57A 60/2012).

Usnesením ze dne 7. 3. 2014, čj. 30A 59/2012-109, Krajský soud v Plzni spojil ke společnému projednání žalobu vedenou pod sp. zn. 30A 59/2012 s žalobou vedenou pod sp. zn. 30A 47/2012 s tím, že tyto žaloby budou nadále vedeny pod sp. zn. 30A 47/2012.

Usnesením ze dne 10. 3. 2014, čj. 57A 60/2012-124, Krajský soud v Plzni spojil ke společnému projednání žalobu vedenou pod sp. zn. 57A 60/2012 s žalobami vedenými pod sp. zn. 30A 47/2012 s tím, že všechny tyto žaloby budou nadále vedeny pod sp. zn. 30A 47/2012.

Ohledně spojování žalob více účastníků správního řízení proti týmž rozhodnutím správních orgánů uvážil Nejvyšší správní soud takto: „*Je třeba nejprve předeslat, že v daném případě byly u krajského soudu podány dvě samostatné žaloby dvěma účastníky správního řízení - občanskými sdruženími, které však obě směřovaly proti témuž rozhodnutí (stavebnímu povolení). Krajský soud ve věcech směřujících proti totožnému správnímu rozhodnutí vedl dvě samostatná řízení a v závěru rozhodl dvěma rozsudky o tomtéž správním rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tedy bylo zrušeno dvěma rozsudky (byť datovanými stejného dne) - dvakrát. Taková situace je procesně nepřijatelná. Nutno uvést, že k obdobné procesní situaci se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2008, č. j. 1 As 21/2007 – 272 ...“ (rozsudek ze dne 25. 2. 2010, čj. 6 As 35/2008-163, k dispozici na www.nssoud.cz).*

Od uvedeného spojení byly tedy pod sp. zn. 30A 47/2012 společně projednávány žaloby žalobce Mgr. M.D. proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12, a proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12, a žaloba žalobce Ing. M.T. proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12, a proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12.

III. Žaloby

III.1 Žaloby žalobce a) Mgr. M.D.

V bodě I. až III. žalob žalobce a) namítá, že rozhodnutím ze dne 27. 3. 2009, čj. VS/902/08/ZdKr-18, Úřad městského obvodu Plzeň 1 povolil manželům M. na základě jejich žádosti výjimku z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro stavbu přízemního rodinného domu a garáže v ul. Nad Štolou v Plzni-Bolevci na pozemku č. parc. 2857/1, 2857/3 a 2858. Manželé M. však povolenou výjimku nevyužili a pozemek, na kterém měl být postaven přízemní dům, pro jehož stavbu byla podmínka udělena, prodali. Dne 13. 2. 2012 pod čj. UMO1/24471/11 Úřad městského obvodu Plzeň 1 vydal rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení pro zcela jinou stavbu viladomu, jenž zamýšlí stavebník, společnost STAVEBNÍ MONTÁŽE, spol. s r.o., postavit na pozemku původně náležejícím manželům Mrázovým. I navzdory skutečnosti, že novostavba viladomu má trojnásobnou kubaturu (930 m³ oproti původním 300 m³), je dvoupatrová a zabírá o 25 m² více zastavěné plochy nežli původní projekt přízemního rodinného domku, odvodil správní úřad přes kategorický nesouhlas a rozsáhlé námitky ze strany žalobce a ostatních zúčastněných osob, že se původní výjimka vztahuje i na umístění zcela odlišné stavby viladomu. Žalovaný jako odvolací správní orgán uvedené rozhodnutí Úřadu městského obvodu 1 potvrdil, čímž se dopustil evidentně chybného výkladu ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Ve svém rozhodnutí o odvolání přitom uvedl, že „Výjimka se uděluje pro umístění stavby na konkrétní pozemek, nesouvisí tedy se stavbou, ale s umístěním jakékoliv stavby na konkrétní pozemek.“. V rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1 ze dne 27. 3. 2009, čj. VS/902/08/ZdKr-18, je ovšem uvedeno, že „Povolená výjimka se vztahuje pouze na výše uvedenou stavbu.“ (tj. pouze na stavbu původního přízemního domku manželů M. a nikoliv jiné stavby).

V bodě III. žalob se dále konstatuje, že nástavba stavby je nepřípustná tam, kde by mohlo navrhovanými úpravami dojít k narušení dochovaných historických, urbanistických a architektonických hodnot daného místa nebo k narušení architektonické jednoty celku, například souvislé zástavby v ulici. Dále budou změnou stavby narušeny urbanistické a architektonické hodnoty stávající zástavby.

V bodě IV. žaloby původně vedené pod sp. zn. 30A 59/2012 se uvádí, že asi nejpodstatnějším následným vlivem hotové stavby na kvalitu života žalobce a jeho rodiny je ztráta soukromí, ohrožující žalobce stran předimenzované stavby, převyšující v případě realizace okolní zástavbu.

V bodě III. žalob se žalobce a) vyslovil také k povaze naší doby, v níž podle jeho názoru silnější a dravější subjekty často vítězí bez ohledu na to, zda jednají v souladu se zákonem či zda je právo na jejich straně. K uvedenému musí soud hned na tomto místě konstatovat, že při soudním přezkumu se – na rozdíl od žalobních bodů – nelze zabývat eventuálními úvahovými částmi obsahu žalob proti rozhodnutím správních orgánů.

III.2 Žaloba žalobce b) Ing. M.T.

V bodě 1. žaloby žalobce b) namítá, že předmětná stavba nesplňuje minimální vzdálenosti uvedené v § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. od rodinného domu č. p. 1926, postaveného na pozemku parc. č. 2859/1 (ve společném jmění žalobce a jeho manželky).

Žalobcovy námitky v tomto ohledu byly správními orgány zamítány s odůvodněním, že v daném případě byla rozhodnutím Úřadu městského obvodu Plzeň 1 ze dne 27. 3. 2009, čj. VS/902/08/ZdKr-18, udělena výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Zmiňovaná výjimka však byla udělena jednak jinému stavebníkovi (manželům M.) a zejména pro zcela odlišný stavební záměr, když manželé M. měli dle jimi předložené projektové dokumentace záměr vystavět pouze jednopodlažní přízemní stavbu s nevyužitým podkrovím. Žalobce se v tomto směru neztotožňuje s argumentací žalovaného, že výjimka se uděluje pro umístění jakékoli stavby na konkrétní pozemek a že tedy nesouvisí se stavbou (tedy že by neměla souviset s konkrétně posuzovaným stavebním záměrem). Žalobce má za to, že výjimka udělená dle § 169 odst. 2 stavebního zákona se týká toliko konkrétního stavebního záměru, tj. konkrétní stavby. Toto ustanovení ukládá správnímu orgánu, aby v rámci řízení o povolení výjimky posuzoval, zda je zamýšlený stavební záměr v souladu s obecnými požadavky na výstavbu. Co se rozumí pod pojmem požadavky na výstavbu, je uvedeno v ust. § 23 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Při povolování výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí správní orgán pečlivě prostudovat a seznámit se s kompletní projektovou dokumentací stavebního záměru, aby mohl náležitě splnit povinnosti uložené mu ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona, tedy zejména posouzení souladu stavby s obecnými požadavky na výstavbu. Pokud tedy Úřad městského obvodu Plzeň 1 povolil manželům M. výjimku z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 pro stavbu přízemního rodinného domu, zcela jistě posuzoval soulad s obecnými požadavky na výstavbu se zřetelem k předloženému stavebnímu záměru, který se toliko týkal jednopatrového přízemního rodinného domu (bungalov) a v žádném případě nerozhodoval o stavebním záměru vícepodlažní budovy, o nepoměrně větší podlahové rozloze, o které *in fine* rozhodoval meritorně, čímž byla výrazně porušena též ustanovení o řízení, neb žalovaný evidentně neposuzoval stavební záměr, jenž byl předmětem řízení. Z těchto skutečností plyne, že by bylo a je zcela nelogické a v rozporu s § 169 odst. 1 stavebního zákona, pokud by se výjimka týkala možnosti umístění jakékoli stavby na pozemek, neboť za takových podmínek by bylo zcela nadbytečné a obsoletní ust. § 169 odst. 2 věty poslední uvedeného zákona. Takovýto závěr by *ad absurdum* mohl vést k situacím, že soused udělí v rámci řízení o výjimce souhlas za současné znalosti projektové dokumentace zamýšlené stavby (např. nízkého rodinného domu), na základě kterého by následně bylo rozhodnuto o povolení výjimky, a následně by taková výjimka byla užita v řízení o umístění zcela odlišné stavby (např. nákupního centra, či víceposchodové budovy), což se *de facto* v tomto případě stalo. Závěr žalobce je totožný se závěry komentářové literatury, ve které její autoři dovodili, že stavební úřad posuzuje žádost v rámci řízení o výjimce (§ 169 stavebního zákona) především z hledisek urbanistických, architektonických, územně a stavebně technických (srov. Hegenbart, M., Sakař, B., a kol. Stavební zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, 415 s.), což by bez podrobné znalosti konkrétního stavebního záměru posoudit objektivně nemohl. Komentářová literatura rovněž dovodila, že výjimku lze udělit výjimečně a pro konkrétní případ (srov. tamtéž). Žalobce rovněž odkazuje na samotné rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1 ze dne 27. 3. 2009, čj. VS/902/08/ZdKr-18, v jehož poučení je uvedeno, že „Povolená výjimka se vztahuje pouze na výše uvedenou stavbu.“. Napadená rozhodnutí jsou tedy nezákonná, neboť žalovaný opřel svá rozhodnutí o prejudiciální rozhodnutí o výjimce z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., které se však evidentně nevztahuje ke stavebnímu záměru, o kterém se meritorně rozhodovalo. Vzdálenosti mezi dotčenými stavbami a konkrétním stavebním záměrem nejsou v souladu s § 25 odst. 2

vyhlášky č. 501/2006 Sb. a příslušný správní orgán vůbec nerozhodoval o povolení výjimky podle § 169 odst. 2 stavebního zákona pro daný stavební záměr.

V bodě 2. žaloby žalobce *b)* namítá, že zamýšlená stavba je v rozporu s § 23 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť navrhovanými změnami dle projektové dokumentace dojde k narušení architektonické jednoty celku. Předmětná stavba by totiž měla předstupovat až o 11 metrů souvislou a pomyslnou tzv. stavební čáru, kterou tvoří doposud postavené budovy v ulici Nad Štolou. Předmětná stavba není v souladu se zásadami územního plánování (§ 18 a n. stavebního zákona), neboť se zřetelem ke své rozloze a zejména se zřetelem k její výšce se architektonicky a esteticky nehodí do dané lokality. Je značně naddimenzovaná, a to zejména se zřetelem k její výšce a celkově zastavěné ploše v kontextu všech staveb umístěných v zastavovaném území; rozměry zamýšlené stavby jsou trojnásobně větší než rozměry původního rodinného domu, pro který byla udělena výjimka. Předmětná stavba představuje výrazný zásah do žalobcova soukromého života a práva na soukromí vůbec, když z důvodu umístění oken na protější zdi předmětné stavby od rodinného domu ve společném jmění žalobce a jeho manželky, jakož i terasy, jež má být postavena v prvním nadzemním podlaží předmětné stavby, bude se zřetelem k malé vzdálenosti dotčených staveb narušena též důstojnost bydlení manželů T. Žalobce nesouhlasí s názorem v napadeném rozhodnutí (str. 5 a 6), že podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 lze bez dalšího snížit vzdálenost mezi sousedními stavbami ze 7 metrů až na 4 metry, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna z obytných místností, s tím, že zákon neřeší situaci, kdy vzdálenost sousedních staveb je mezi 7 a 4 metry. Dle názoru žalobce uvedené ustanovení naprosto přesně vymezuje, že pokud bude pro danou stavbu udělena výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nebude tak dodržena minimální vzdálenost (7 m) mezi sousedními stavbami, neměly by být na protilehlé stěně stavby žádná okna z obytných místností, neb pro vzdálenosti mezi stavbami s okny v protilehlých stěnách platí jednak speciální ust. § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a jsou tak dány rigoróznější podmínky pro udělení případné výjimky s ohledem na vyšší ochranu kvality bydlení v obytných místnostech. Na sousední stavbě by tedy v případě nedodržení minimální vzdálenosti dle uvedeného ustanovení neměla být žádná okna z obytných místností, neb jejich výskyt na protilehlých stěnách má vliv na požárně-bezpečnostní podmínky, obslužné, hygienické (hluk, vibrace atd.). Žalobce nesouhlasí ani s názorem Úřadu městského obvodu Plzeň 1, obsaženým v odůvodnění rozhodnutí ze dne 13. 2. 2012, čj. UMO1/24471/11 (str. 24), že pokud okna na předmětné stavbě budou umístěna v části protilehlé stěny, která je vzdálena od stavby ve vlastnictví žalobce 7 metrů, nemá dle jeho názoru dojít k porušení ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalobce tu odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu v jeho rozhodnutí ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 69/2011-176: „Pojem okna z obytných místností v protilehlých stěnách obsažený v § 25 odst. 2 a 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je nutné chápat jako jakákoliv okna, jež vedou z obytných místností, umístěná po celé délce protilehlých stěn, bez ohledu na odlišnou délku protilehlých stěn.“. Případným udělením výjimky by se žalobce cítil do značné míry znevýhodněn a též dotčen na svých subjektivních veřejných právech, neboť pokud on žádal stavební úřad o stavební povolení svého domu za situace, kdy jeho záměr rovněž měl původně předsunout stěnu jeho rodinného domu a překročit tak souvislou a pomyslnou stavební čáru v ul. Nad Štolou, nebylo mu příslušné stavební povolení uděleno s tím, že by takovou stavbou byla souvislá zástavba v uvedené ulici narušena. Jakkoli si je žalobce vědom, že stavební úřad o tomto rozhodoval v roce 1992, vnímá žalobce v současnosti úkorně, že se příslušné orgány od tohoto svého

názoru odchýlily, a to dle názoru žalobce bez dostatečného odůvodnění, resp. jejich odůvodnění je dle žalobce pouze formální, když dotčené orgány v tomto směru pouze poukazují na časovou odstupnost, přičemž právě časový odstup obou posuzovaných případů svědčí spíše pro neudělení jakékoli výjimky, neboť stavební poměry v daném území jsou nyní daleko stísněnější. Žalobce tu odkazuje na § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgány mají ve skutkově obdobných případech rozhodovat obdobně. K tvrzení žalovaného ohledně narušení soukromí a pohody bydlení (napadené rozhodnutí, str. 5) žalobce namítá, že takovéto skutečnosti žalovaný ani nezjišťoval, ačkoli tak v souladu s § 3 správního řádu činit měl. Celkový pohled na věc nemůže podle žalobce změnit ani skutečnost, že mezi pozemkem v jeho vlastnictví a pozemky, na nichž má být vystavěna zamýšlená stavba, se nachází ještě pozemek ve vlastnictví Mgr. M. D., který slouží jako příjezdová cesta (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, čj. 8 As 27/2006-69).

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se písemně vyjádřil ke každé z podaných žalob; tato samostatná vyjádření lze zčásti převést na společného jmenovatele.

Ke všem třem žalobám žalovaný uvedl, že správní orgány obou stupňů svá rozhodnutí velmi detailně odůvodnily, zejména s přihlédnutím k námitkám účastníků řízení, které byly vznášeny od počátku jednání o využití stavební parcely v blízkosti domů žalobců. Stávající zástavba v daném území je na hranici všech požadavků na umísťování staveb, což vyplývá zejména z údajů o vzdálenostech staveb a hranic pozemků. Navíc stavební pozemek, na kterém má být provedena předmětná stavba, je pozemkem zastavěným a jedná se o rozšíření stávající stavby (nástavba, přístavba, stavební úpravy) k tomu, aby i tento majitel stavby a stavebního pozemku mohl realizovat své představy o bydlení. Žalovaný svá stanoviska vysvětlil v odůvodnění rozhodnutí, na nich nehodlá nic měnit a považuje je v daném případě za správná i zákonná. Zásadní otázkou pro rozhodující orgány bylo tak jako ostatním majitelům pozemků a domů umožnit využití stavebního pozemku a stávajícího objektu pro bydlení vlastníkem těchto nemovitostí podle jeho oprávněných požadavků. Investor zmenšoval své požadavky, až se dostal na úroveň, která byla s ohledem na všechny podmínky ust. § 92 stavebního zákona přiměřená stísněným podmínkám pozemku s minimálním dopadem na sousední nemovitosti, přestože i tak nebylo možno zcela a bez výjimky vyhovět všem obecným technickým požadavkům. Jelikož výjimka daná rozhodnutím ze dne 27. 3. 2009 byla splněna i v případě změny projektu na zástavbu pozemku/pozemků z novostavby na stavební úpravy, nástavbu a přístavbu stávajícího rodinného domu, nebyl důvod nevydat územní rozhodnutí. Stavba na předmětných pozemcích je stavbou rodinného bydlení, nezasahuje do jiných pozemků a dodržuje vzdálenosti od hranic pozemků a staveb dle rozhodnutí o výjimce. Námitky vůči udělení výjimky žalovaný řešil v samostatných řízeních, naposledy pod čj. MMP/117923/09, kdy vyslovil názor, že nelze dle § 48 odst. 2 správního řádu rozhodovat o téže věci znovu, když práva a povinnost rozhodnutí stále trvají. Původní nositelé výjimky převedli všechna svá práva i povinnosti k nemovitosti na nabyvatele nemovitosti, tedy vč. povolené výjimky, nabyvatel pak pokračuje v záměru využití pozemku/pozemků pro rodinné bydlení v mezích dosavadních správních řízení, tedy i rozhodnutí o výjimce. Odvolací orgán bere za prokázané, že pozemek lze zastavět stavbou pro rodinné bydlení, která – za předpokladu, že vyhoví dalším požadavkům na umísťování staveb – může být umístěna v mezích dané výjimky.

K žalobám žalobce *a)* Mgr. M.D. se žalovaný dále vyjádřil tak, že pojmy urbanistiky a architektonických či historických hodnot území se vyvíjejí a mění v čase i v historických a sociálních souvislostech. V zásadě se však jedná o převažující subjektivní názory na otázky výstavby, zástavby i dostavby území. V moci žalovaného není výhradně vyhovět jedné ze stran, ale v rámci možného se pokouší o kompromis, který by umožnil všem stranám sporu rázu občanskoprávního uplatnit své oprávněné zájmy a požadavky. Tak jako stavebník (a jeho právní předchůdce) po dobu několika let hledali umístění, které by jim umožnilo využít stavební pozemek ke kvalitnímu bydlení, a ze svých požadavků museli ustupovat, tak i majitelé sousedních i vzdálenějších pozemků by měli chápat tuto snahu využít stavební pozemek, protože oni sami si na svých pozemcích vybudovali rodinné bydlení, ačkoliv evidentně vzdálenosti staveb a hranic pozemků jsou minimální, což lze prokázat jakoukoliv aktuální situací místa stavby, zahrnující okolní nemovitosti.

K žalobě žalobce *a)* proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12, žalovaný dále podotýká, že žalobce netvrdí, ani neprokazuje, že by byl napadeným rozhodnutím dotčen ve svých subjektivních právech či oprávněných zájmech, jako žalobní důvody uvádí zájmy veřejné (urbanismus a architekturu) a jen se zmiňuje o soukromí bez dalšího vysvětlení.

K žalobě žalobce *a)* proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12, žalovaný dále poznamenává, že ač tato žaloba směřuje vůči stavebnímu povolení stavby, reaguje konkrétně na podmínky umístění stavby, řešené jiným rozhodnutím odvolacího orgánu. Obsahově nevznášá žádné námitky vůči samotné stavbě.

K žalobě žalobce *b)* Ing. M.T. se žalovaný dále vyjádřil tak, že žalobce neodůvodňuje proklamované vady rozhodnutí, tj. že rozhodnutí nemá oporu ve spisu, ani jaké ustanovení o řízení bylo porušeno. V textu sice naznačuje subjektivní právo na ochranu soukromí, jaká jeho „veřejná subjektivní práva“ byla porušena, již také dále nerozvádí. Obsahem žaloby je vyjádření nesouhlasu s tím, aby namísto stávajícího malého objektu byl přestavbou vybudován rodinný dům na úrovni dnešního standardu. Tento nesouhlas vyjadřoval žalobce od počátku jednání o umístění objektu na tomto pozemku a správní orgány se jím dosti podrobně zabývaly v několika rozhodnutích včetně posouzení všech dopadů, jak je uváděno v žalobě.

V. Vyjádření společnosti STAVEBNÍ MONTÁŽE, spol. s r.o.

Společnost STAVEBNÍ MONTÁŽE, spol. s r.o., se k žalobám písemně vyjádřila tak, že je považuje za zcela nedůvodné. Stavební řízení v této věci bylo vedeno po dobu bezmála jednoho a půl roku v důsledku námitek vznášených ze strany žalobců, kteří zcela účelově toto řízení protahovali a bránili tak realizaci projektu a předmětné stavby na uvedeném pozemku. Žalobci měli tedy v rámci vedeného stavebního řízení dostatek prostoru pro to, aby své veškeré námitky uplatnili, k čemuž také došlo, a s těmito námitkami se správní orgány v rámci stavebního řízení důsledně vypořádaly. Žalobci tedy nebyli v předchozím stavebním řízení kráceni na svých procesních právech. Jejich postup naopak shledává 1. osoba zúčastněná na řízení jako obstrukční. Tato osoba zúčastněná na řízení rovněž považuje za důležité zmínit to, že zcela nevyužila možnosti dané jí výjimkou týkající se minimální

vzdálenosti od sousedících staveb, když skutečná vzdálenost stavby od sousedících objektů je nižší, což je patrné z vydaného stavebního povolení. V případě, že je tato vzdálenost shodná s výjimkou, pak se to týká pouze drobného architektonického prvku uvedené stavby a nikoliv stavby v celém jejím rozsahu. Tvzení žalobců, že předmětnou stavbou by mohla být narušena urbanistická a architektonická hodnota stávající zástavby, je rovněž liché a nemající oporu v jakýchkoliv důkazech, když je třeba přihlédnout k tomu, že podoba předmětné stavby z hlediska urbanistického a architektonického právě vhodným způsobem zapadá do okolní zástavby, neboť i sousedící stavby a další stavby v okolí mají rovné, popř. pultové střechy, stejně tak, jako navrhovaná stavba a některé ze sousedících staveb jsou bezprostředně spojeny k sobě bez jakýchkoliv odstupů. Toto je zcela zřejmé z připojené fotodokumentace v počtu čtyř listů.

VI. Jednání před soudem dne 15. 4. 2014

Zástupce 1. osoby zúčastněné na řízení (společnosti STAVEBNÍ MONTÁŽE spol. s r.o.) uvedl, že žalobci nikdy nebudou spokojeni s realizací jakékoliv stavby na sousedním pozemku. Prakticky veškeré žalobní námitky již byly uplatněny v přecházejících řízeních a správní orgány se s nimi velice důsledně vypořádaly. K námitce narušení architektonického či urbanistického rázu okolí bylo předloženo několik fotografií okolí, ze kterých je zřejmé, že obdobné stavby jsou v okolí již postaveny a několik staveb je spolu dokonce spojeno bez jakéhokoliv odstupe. Zástupce apeluje na to, aby byl použit test proporcionality zájmů jednotlivých účastníků: v případě vyhovění žalobám by zde nebyla dána proporcionalita a byla by poskytnuta nespravedlivá ochrana zájmů žalobců v neprospěch minimálně 1. osoby zúčastněné na řízení.

JUDr. L.M., 2. osoba zúčastněná na řízení, se vyjádřil tak, že od samého počátku měl záměr postavit na tomto pozemku dům pro svoji rodinu, konkrétně dvě prababičky. Proto je tento dům koncipován tak, že v přízemí jsou dvě malé bezbariérové bytové jednotky. Před zahájením stavebního řízení dával projektovou přípravu dohromady s Ing. arch. Š., který vytvořil studii po předchozím projednání se sousedy. Narazil však při tomto projednávání na některé okolnosti, které by omezily jeho záměr, tedy především výstavbu dvou bezbariérových přízemních jednotek. Proto se sešli JUDr. M., Ing. arch. Š., Ing. T., Mgr. D. a pan D., aby tyto nesrovnalosti dohodou napravili. Když žalobci viděli jeho záměr a ochotu tyto nesrovnalosti vyřizovat, tak začali své podmínky navyšovat. Hlavní problém, přes který se nepřenesl, bylo to, že Ing. T. požadoval výstavbu cihelného plotu mezi jeho pozemkem a příjezdovou komunikací Mgr. D. JUDr. M. mu z finančních důvodů navrhl, že mu přispěje na neprůhledný betonový plot, aby bylo zajištěno dostatečné soukromí jeho domu. Při odchodu z této schůzky zaslechl, že když se nedohodli, tak na pozemku nic nepostaví. Přístavba ke stávajícímu rodinnému domu je v řádech desítek metrů čtverečních a jedním z ústupků sousedům bylo, že horní etáž nebude kopírovat celé přízemí. Horní byt má užitnou plochu cca 75 m² a je koncipován tak, že severní terasa není průchozí a tedy nikdo nemůže z této terasy koukat k některému ze sousedů. Sousední řadový dům vedle domu Ing. T. má přímý výhled na dvorek Ing. T., a to z jakékoliv vzdálenosti. Intervence do soukromí obyvatelů domu Ing. T. je tedy od sousedního řadového domu rozhodně větší než od domu, který chtěl postavit JUDr. M.

J.D., 3. osoba zúčastněná na řízení, konstatoval, že zamýšlená stavba je k jeho pozemku z jižní strany. Vzhledem k tomu, že vzdálenost hranice jeho pozemku na stěnu stavby je 1241 mm, považuje za nepřipustné, aby tato stavba byla v délce 23 000 mm. Realizováním stavby dle projektové dokumentace dojde k částečnému zastínění jeho pozemku a zhoršení světelné dispozice pro vlastní místnosti v rodinném domku. Okolní stavby mají sedlové a valbové střechy. Bezprostřední vsazení stavby krychlového charakteru o objemu obestaveného prostoru zhruba 900 m³ skutečně lokalitu výrazně poznamená. J. D. souhlasí s připomínkami Mgr. M. D. a Ing. M. T. Zamítnutí jejich námitek během stavebního řízení považuje za podjatost stavebního úřadu, kdy je zájem jednotlivce upřednostněn před skupinou obyvatel.

Zástupce žalobce *a)* se k věci v konečném návrhu vyjádřil tak, že rozhodnutí, kterým Úřad městského obvodu Plzeň 1 v roce 2009 povolil žadatelům M. výjimku pro novostavbu rodinného domu, se vztahuje jednak k osobě žadatelů a jednak ke stavbě rodinného domu, jehož dokumentaci žadatelé předložili. Povolená výjimka se dle poučení správního úřadu vztahovala pouze na výše uvedenou stavbu a je proto nepřenositelná. Je tudíž chybná úvaha žalovaného, že původní nositelé výjimky převedli všechna svá práva a povinnosti na nového nabyvatele nemovitosti, tedy včetně povolené výjimky. Pokud si občan zakoupí vozidlo z vozového parku hradní kanceláře, neznamená to, že by se usednutím do tohoto vozidla stal prezidentem republiky nebo jeho řidičem. Výjimka je stanovena pro výjimečné případy a nepřenáší se libovolně z libovůle státního úřadu či pro potřeby soukromého investora na jakékoliv další stavby. K proporcím obou staveb se uvádí, že původní výjimka se týkala stavby vysoké 4,70 m o objemu 300 m³ a výměře 120 m². Úřad dovolil vstoupit do této výjimky stavebníkovi, který zamýšlí postavit stavbu trojnásobného objemu, tedy 930 m³, s výškou téměř 7 m a výměrou 142 m², kdy samotná stavba má na rozdíl od povolení dvě nadzemní podlaží. Dle názoru žalobce *a)* je stavba jednoznačným podnikatelským záměrem, který je veden snahou o co nejlepší zhodnocení daného pozemku. Stavbu o obsahu tři bytové jednotky a podobnou stavbu lze v okolí jen těžko najít. Může se tak stát, že dům obydlí až tři rodiny a bude tam bydlet např. 12 lidí. Navrhovaný dům jednoznačně přesahuje stavební čáru přilehlých domů a navíc je počítáno ve střední části pozemku s parkovištěm, čímž dojde k téměř úplnému zastavení daného pozemku. Záměrem žalobce *a)* není účelově za každou cenu bránit výstavbě jakéhokoliv domu, nýbrž pouze takové stavbě, která je naddimenzovaná, v rozporu se zákonem vstupovala do původní výjimky a zhorší podstatným způsobem kvalitu života okolních obyvatel. O úmyslech tohoto žalobce svědčí také to, že neměl problém s udělením souhlasu manželům M. s umístěním jejich stavby a nebrání se ani tomu, aby si vlastník pozemku do budoucna na tomto pozemku postavil rodinný dům, který bude schopen začlenění do okolní zástavby.

Zástupce žalobce *b)* se k věci v konečném návrhu vyjádřil tak, že výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. byla udělena manželům M. toliko pro jejich stavební záměr, a to výstavbu přízemního rodinného domku, tzv. bungalovu. Do práv a povinností z takto udělené výjimky nemůže vstoupit jiný stavebník pro zcela odlišný stavební záměr. I kdybychom zcela hypoteticky připustili možnost vstupu jiné osoby do práv a povinností z takovéto výjimky, potom by zcela nepochybně druhý stavebník musel pokračovat v realizaci takového stavebního záměru, pro který byla taková výjimka udělena, tj. musel by pokračovat s výstavbou jednopodlažního bungalovu a nikoliv víceposchodového naddimenzovaného

bytového domu obsahujícího tři bytové jednotky a zabírajícího přibližně 70% nebo 60% daného pozemku. Vyjádření JUDr. M. považuje žalobce *b)* ve světle provedených důkazů za tendenční a hrubě zkreslené. JUDr. M. se snaží odvrátit pozornost soudu od meritů věci ničím nepodloženým sdělením ohledně jeho úmyslu zařídit bydlení pro jeho nemohoucí babičky. Rovněž žalobce *b)* má za to, že navrhovaný stavební projekt nezapadá svým vzhledem a dispozičním řešením do urbanistického a architektonického rázu dané lokality.

Zástupkyně žalovaného správního orgánu uvedla, že správní orgány obou stupňů pojalý odůvodnění svých rozhodnutí velice široce a podrobně. V otázce ochrany soukromí je nutno v dané oblasti, která je tu určena pro bydlení, vždy počítat s narušením soukromí, ať již ze staveb nebo pozemků či z veřejného prostranství. V daném území není hodnotný stav urbanismu a architektury a navíc se u těchto otázek vždy se jedná o subjektivní pohled každého. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2009, čj. VS/902/08/ZdKr-18, Úřad městského obvodu Plzeň 1 povolil výjimku z konkrétního ustanovení, pro konkrétní stavbu, na konkrétním pozemku. Ve výroku tohoto rozhodnutí není podstatné, kdo o povolení výjimky žádal, kdo je stavebníkem a kdo investorem. U veřejnoprávních aktů na úseku stavebního práva obvykle platí, že rozhodnutí je závazné i pro právní nástupce účastníků. Stavebník, jako právní nástupce původních vlastníků, vstoupil do všech práv a povinností, které se vázaly k pozemkům, jichž se stal vlastníkem. Výrok rozhodnutí určuje, že výjimka platí pro stavbu „Rodinný dům s garáží v ul. Nad Štolou“, která je umístěna na konkrétních třech pozemcích. Pro tuto stavbu, tedy rodinný dům a garáž, platí i první věta poučení, totiž že povolená výjimka se vztahuje pouze na tuto stavbu. Další rozhodnutí, tedy rozsah podmínek, za jakých byla výjimka povolena, již specifikují to, co bylo řečeno. Pojem novostavba navíc není termínem stavebního zákona a lze tím rozumět jak zcela nový objekt, tak nástavbu, přístavbu či stavební úpravy, jak je definuje stavební zákon. Stavba, o jejímž umístění a povolení bylo jednáno a ohledně níž byla vydána napadená rozhodnutí, je stavbou rodinného domu. Rozhodnutí o povolení výjimky nemůže a nesmí nahrazovat územní rozhodnutí, tzn. že nemůže jednoznačně určovat, jaká stavba má být na pozemku zřízena, pouze určuje pravidla, kterých se v územním řízení musí příslušný orgán držet a která jsou určena současně nad rámec příslušeného ohlášení.

VII. Vlastní argumentace soudu

VII.A Úvod

Žalobní bod může být důvodný, jestliže a) je dostatečně konkrétní a b) je v něm opodstatněně tvrzeno nebo lze z něj bez obtíží dovodit, že žalobce mohl být zkrácen na svých veřejných subjektivních právech.

Tyto požadavky obecně plynou ze soudního řádu správního a pro ty, kteří byli účastníky řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) a/nebo podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ze stavebního zákona. Ve smyslu § 2 s. ř. s. se ve správním soudnictví poskytuje ochrana veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. Ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládá procesní žalobní legitimaci tvrzení žalobce, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona

je osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona). Účastníkem stavebního řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou / prováděním stavby přímo dotčeno. Účastník stavebního řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo k pozemku nebo stavbě (§ 114 odst. 1 stavebního zákona). Z těchto ustanovení je zřejmé, že ve správním řízení je obrana sousedů limitována rozsahem, v jakém může být jejich právo k pozemkům nebo stavbám přímo dotčeno. Zdejší soud neshledává žádný racionální důvod, proč by tomu mělo být v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle soudního řádu správního zásadně jinak.

Ne všechny žalobní body proto soud shledal důvodnými. Námitku ztráty soukromí (bod IV. žaloby původně vedené pod sp. zn. 30A 59/2012) nelze pokládat za důvodnou pro její nedostatečnou konkrétnost. Námitky obou žalobců týkající se narušení urbanistických a architektonických hodnot jsou nejen nekonkrétní (s výjimkou překročení stavební čáry), ale nelze tu ani dovodit, že by tím mohlo být vlastnické právo souseda k pozemku nebo stavbě přímo dotčeno čili že by tím mohl být jako soused zkrácen na některém svém veřejném subjektivním právu. Za této situace neměl soud za potřebné provádět dokazování k tomu, zda předmětná stavba z hlediska urbanistického a architektonického do okolní zástavby zapadá nebo ne.

VII.B Výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Mezi účastníky řízení je sporné, zda rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vydané Úřadem městského obvodu Plzeň 1 dne 27. 3. 2009 pod čj. VS/902/08/ZdKr-18 lze využít pro účely rozhodování o aktuálním záměru společnosti STAVEBNÍ MONTÁŽE, spol. s r.o.

Ze správních spisů se zjišťuje, že dne 17. 12. 2008 podali manželé J. a A.M. stavebnímu úřadu žádost o vydání povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro stavbu: Rodinný dům a garáž v ul. Nad Štolou v Plzni-Bolevci na pozemcích č. parc. 2857/1, 2857/3 a 2858 v k.ú. Bolevec. K žádosti o povolení výjimky byly předloženy příslušné doklady včetně výkresů a fotodokumentace.

O žádosti manželů M. rozhodl Úřad městského obvodu Plzeň 1 dne 27. 3. 2009 pod čj. VS/902/08/ZdKr-18 takto:

„Výjimka z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro stavbu: Rodinný dům a garáž v ul. Nad Štolou v Plzni-Bolevci na pozemku: č. par. 2857/1, 2857/3 a 2858 v k.ú. Bolevec se v souladu s ust. § 169 stavebního zákona a § 67 správního řádu povoluje v tomto rozsahu:

a) Novostavba rodinného domu, situovaného na pozemku č. par. 2857/3, 2857/1 a 2858 v k.ú. Bolevec (ve vlastnictví žadatele), bude umístěna: **1.** v odstupové vzdálenosti 5,32 m od stávajícího rodinného domu č.p. 1926, situovaného na pozemku č. par. 2859/1 (ve

spoluvlastnictví Ing. T. a pí T.A.) tak, že odstupová vzdálenost novostavby rodinného domu od hranice se sousedním pozemkem č. par. 2861/2 (ve vlastnictví Mgr. D.M.) bude 1,82 m; 2. v odstupové vzdálenosti 6,1 m od stávajícího rodinného domu č.p. 367, situovaného na pozemku č. par. 2855 (ve vlastnictví p. D.J.) tak, že odstupová vzdálenost novostavby rodinného domu od hranice se sousedním pozemkem č. par. 2856/1 (ve vlastnictví p. D.J.) bude 1,2 m. *V rozsahu a souladu dle situace stavby v M 1:200, výkres č. C, datum 03/2009.*

b) V novostavbě rodinného domu, situovaného na pozemku č. par. 2857/3, 2857/1 a 2858 v k.ú. Bolevec (ve vlastnictví žadatele), budou umístěny 3 ks oken (o velikosti 1000 x 1400 mm) z obytných místností v úrovni 1. NP objektu, osazených v protilehlé stěně k rodinnému domu č.p. 1926, situovanému na pozemku č. par. 2859/1 (ve spoluvlastnictví Ing. T.M. a pí T.A.). *V rozsahu a souladu dle výkresu stavby č. 2, datum 07/2008.*

K tomu soud konstatuje, že podle § 169 odst. 1 stavebního zákona jsou právnické osoby, fyzické osoby a příslušné orgány veřejné správy povinny při územně plánovací a projektové činnosti, při povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb respektovat záměry územního plánování a obecné požadavky na výstavbu [§ 2 odst. 2 písm. e)] stanovené prováděcími právními předpisy.

Podle § 169 odst. 2 tohoto zákona výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.

Podle § 25 odst. 2 této vyhlášky je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.

Podle § 25 odst. 4 uvedené vyhlášky jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístěvané v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.

Podle názoru soudu povolení výjimky nepředstavuje udělení jakéhosi generálního pardonu, nýbrž řešení zcela konkrétní situace. Dikcí „v jednotlivých odůvodněných

případech“ (§ 169 odst. 2 stavebního zákona) se podle soudu bezpochyby rozumí nejen určitý pozemek (pozemky), nýbrž také – vesměs: především – určitý záměr (stavba nebo stavby). Výjimku lze povolit pouze výjimečně, v jednotlivém případě, za předpokladu, že odchýlným řešením nebude ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby a že bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Právě dosažení tohoto účelu je důležitou podmínkou pro udělení výjimky. Aby bylo možno posoudit, zda bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu (zejména § 23 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), je nutno se zabývat zcela konkrétním záměrem, neboť dopad jiného záměru do požadavků reglementovaných v § 23, jakož i v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. by mohl být odlišný.

Je na místě uvést, že stavební úřad si byl při povolování výjimky uvedených postulátů vědom. Žalovaný správní orgán se sice snaží reinterpretovat poučení, že „povolená výjimka se vztahuje pouze na výše uvedenou stavbu“, měl by však respektovat výrokovou část rozhodnutí o povolení výjimky, kde, jak výše rekapitulováno, je povolení provázáno nejen s konkrétní žádostí, ale především s konkrétními výkresy. Rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1 dne 27. 3. 2009 pod čj. VS/902/08/ZdKr-18, nebylo, pokud je známo, zrušeno, změněno ani nahrazeno jiným. Jako pravomocné rozhodnutí je pak závazné nejen pro účastníky řízení, nýbrž také pro všechny správní orgány (§ 73 odst. 2 část věty první před středníkem správního řádu). Z řečeného plyne, že povolení výjimky se týká pouze záměru předloženého stavebnímu úřadu dne 17. 12. 2008 manžely M. Rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1 dne 27. 3. 2009 pod čj. VS/902/08/ZdKr-18, ovšem nevytváří překážku *rei iudicatae (administratae)* pro eventuální řízení o jiné žádosti o povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. V novém řízení by totiž vystupoval nejen jiný účastník, nýbrž také by tu byl odlišný předmět řízení.

Soud tudíž v žádném případě nemůže akceptovat názor žalovaného správního orgánu, že výjimka se uděluje pro umístění stavby na konkrétní pozemek, nesouvisí tedy se stavbou, ale s umístěním jakékoli stavby na konkrétní pozemek, ani že výjimka byla povolena pro stavbu: Rodinný dům, situovaný na pozemku č. par. 2857/3, 2857/1 a 2858 v k.ú. Bolevec, a proto ji lze vztáhnout na jakýkoliv rodinný dům, který bude situován na těchto pozemcích.

Zbývá dodat pár slov o právní sukcesi ve správním právu. Ohledně členění správních aktů došla teorie správního práva též k tomuto poznatku: „Některé správní akty řeší osobní poměry adresátů, jimž jsou určeny. Ty se v teorii označují jako akty *ad personam (in personam)*. Jiné správní akty se týkají adresáta v podstatě kvůli jeho vztahu k určité věci (ve fyzickém smyslu slova) – např. nemovitosti nebo zařízení. Pokud jsou pro vydání správního aktu relevantní výlučně vlastnosti oné věci, hovoříme o aktech *in rem (ad rem)*. Zatímco správní akty *ad personam* zavazují pouze v nich jmenovitě uvedené osoby, jsou správní akty *in rem* závazné i pro jejich právní nástupce, na něž práva a povinnosti z těchto aktů přecházejí. Akty *in rem* působí vůči každé osobě, která se ve vztahu k předmětu daného aktu nachází ve stejné právní situaci jako původní adresát.“ (Dušan Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část. 8. vyd. Praha 2012, s. 196). Z těchto úvah je patrné jednak to, že funkce prezidenta republiky či jeho řidiče nesdílí z hlediska sukcese stejný osud jako povolení výjimky z ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a jednak to, že u povolení uvedené výjimky by bylo o sukcesi možno uvažovat toliko tehdy, kdyby se současný stavebník

nacházel ve stejné právní situaci jako manželé M., tj. kdyby se chystal postavit stejnou stavbu jako oni a ve vztahu k níž byla výjimka povolena.

Žalobní bod namítající nepoužitelnost výjimky povolené dne 27. 3. 2009 pro stávající správní řízení byl proto soudem shledán důvodným.

VII.C Pohoda bydlení

K pohodě bydlení se správní soudy v průběhu času vyslovily již několikrát. Krajský soud v Ústí nad Labem přitom došel k tomuto řešení: „*V § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecně technických požadavcích na využívání území, je mimo jiné uvedeno, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky na zachování kvality prostředí. Pojem „kvalita prostředí“ nahradil pojem „pohoda bydlení“ obsažený v právní úpravě za účinnosti stavebního zákona z roku 1976. Nové stavebně-technické předpisy již pojem „pohoda bydlení“ nepoužívají. Dle názoru soudu však pojem „kvalita prostředí“ obsahově naplňuje kritéria dříve používaného pojmu „pohoda bydlení“, a je tedy možné stávající judikaturu vztahující se k pojmu „pohoda bydlení“ plně aplikovat i na pojem „kvalita prostředí“.*“ (rozsudek ze dne 27. 4. 2011, čj. 15 Ca 154/2009-42, k dispozici na www.nssoud.cz).

K pohodě bydlení se Nejvyšší správní soud vyjádřil – z pohledu aktuálně řešené věci: obecněji – takto: „*I. „Pohodou bydlení“ ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. II. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116, publikovaný pod č. 850/2006 Sb. NSS).

K pohodě bydlení alias kvalitě prostředí se – z pohledu aktuálně řešené věci: konkrétněji – Nejvyšší správní soud vyslovil takto: „*I. Mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) náleží také podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení bytu, a narušení soukromí, protože i tyto složky se na pohodě bydlení podílejí. II. Správní orgán při posuzování, zda mohlo dojít k narušení pohody bydlení, musí přihlížet i ke konkrétním zvláštnostem lokality. V lokalitě s vysokou úrovní státní, příp. i mezinárodní památkové ochrany stavební úřady vybírají pouze mírnější a citlivější varianty zásahů do jejího vzhledu. III. Jakkoli výhled z oken určité nemovitosti nemůže být v průběhu času absolutně neměnný,*

lze důvodně očekávat, že pokud dojde v okruhu několika málo metrů od nemovitosti jednotlivce k zásadní změně výhledových poměrů jako nepochybné složce pohody bydlení, která přímo souvisí i s posuzováním oslunění nemovitosti a stíněním okolních budov, bude se moci dotčená osoba k těmto změnám vyjádřit ve správním řízení, bude-li se toho domáhat. IV. Článek 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, který upravuje požadavky na odstupy mezi sousedícími stavbami pro bydlení, se dle své poslední věty obdobně použije i na vzájemné odstupy staveb pro bydlení a všech ostatních staveb. Současně se vždy uplatní i čl. 8 odst. 1 citované vyhlášky, který upravuje obecné požadavky na odstupy staveb. V. Pokud vzhledem k historické zástavbě požadovaný odstup staveb dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, nebyl dodržen ani před vydáním stavebního povolení, musí správní orgán o to přísněji vážit, zda další zmenšování tohoto prostoru povolí (např. prostřednictvím výjimky podle čl. 63 citované vyhlášky). V tom případě však bude nezbytné přihlížet k obecným požadavkům na odstupy staveb dle čl. 8 odst. 1 uvedené vyhlášky, zejména hygienickým, veterinárním, požární ochrany, civilní ochrany a požadavkům na osvětlení a oslunění i zachování pohody bydlení.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, čj. 8 As 27/2012-113, publikovaný pod č. 2776/2013 Sb. NSS).

Na základě takto vymezeného pojmu lze podle názoru zdejšího soudu dospět k tomu, že to, co v daném případě má existovat, bylo namítáno, je s to krátit žalobce na jeho právech a spadá pod pohodu bydlení čili kvalitu prostředí, se pozůstává ze vzdálenosti umístěvané stavby od domu žalobce b) Ing. M. T. [viz bod VII.D] a z umístění oken v povolované stavbě směrem k domu žalobce b) Ing. M. T. [viz bod VII.E], jakož i z výrazného narušení stavební čáry původní zástavby rodinných domů [viz bod VII.F].

VII.D Odstupová vzdálenost předmětné stavby od rodinného domu manželů T.

Nejmenší vzdálenost objektu od hranice se sousedním pozemkem č. parc. 2681/2 je navržena 1820 mm, tedy nejmenší vzdálenost objektu od rodinného domu manželů T. se navrhuje 5320 (5411) mm.

Ohledně toho se stavební úřad zaštiťuje pravomocným rozhodnutím o povolení výjimky ze dne 27. 3. 2009, čj. VS/902/08/ZdKr-18.

Odvolací správní orgán se k tomu vyjádřil tak, že výjimka se povoluje pro umístění stavby na konkrétní pozemek, nesouvisí tedy se stavbou, ale s umístěním stavby na konkrétní pozemek. Původní vlastník pozemků, na kterých je stavba navrhována, tyto pozemky prodal. Nový vlastník vstoupil do právního rámce stanoveného pro umístění stavby na pozemku, a proto je umístění stavby v souladu s povolenou výjimkou v souladu s právními předpisy.

To si ovšem zdejší soud, jak to vyložil v bodě VII.B odůvodnění tohoto rozsudku, nemyslí, a proto má za to, že využít rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vydané Úřadem městského obvodu Plzeň 1 dne 27. 3. 2009 pod čj. VS/902/08/ZdKr-18 pro účely rozhodování o aktuálním záměru společnosti STAVEBNÍ MONTÁŽE, spol. s r.o., možné není.

VII.E Okna v protilehlých stěnách předmětné stavby a rodinného domu manželů T.

Ve stavebním řízení uplatnil Ing. M. T. námitku, že předmětnou stavbou by došlo k velmi výraznému narušení soukromí a pohody bydlení jak v jejich rodinném domě, tak i na terase, kterou využívají ke stolování, odpočinku a rekreaci, a opačně totéž - z jejich terasy a rodinného domu by bylo narušováno soukromí a pohoda bydlení lidí v nově uvažovaném rodinném domě. Pro ilustraci, jak by bylo narušováno soukromí a pohoda bydlení, přikládá v příloze plán se zornými úhly pohledů z vyvýšených teras do jejich rodinného domu a na terasu, což je modrý a červený úhel, který zasahuje až cca 2/3 jejich přízemí, a žlutý úhel, který zasahuje úplně celou terasu.

Na tuto námitku reagoval stavební úřad ve svém prvoinstančním rozhodnutí tak, že případné pohledy z navrženého objektu (okna a vyvýšené terasy) stavební úřad v případě navrženého objektu neposuzuje vzhledem k tomu, že stavební řešení navrženého objektu splňuje ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pojednávající o odstupových vzdálenostech mezi stavbami rodinných domů včetně případného vybudování oken v protilehlých stěnách. Předně je třeba uvést, že tvar půdorysu navrženého objektu je členitý, zvláště jeho jižní strana. Nově navržený objekt respektive jeho jižní předstupující část je v minimální odstupové vzdálenosti 5411 mm k sousednímu rodinnému domu manželů T. - jedná se však o stěnu bez oken. Další jižní obvodová stěna (jako stěna protilehlá) je však již ve větší odstupové vzdálenosti vzhledem k sousednímu rodinnému domu manželů T., a to ve vzdálenosti 7077 mm, což splňuje výše uvedený § 25 odst. 2. prováděcí vyhlášky. Čili případný pohled z oken či teras není, podle ustálené judikatury, rušením vlastnického práva.

Ve svém odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 2. 2012, sp. zn. SZ UMO1/10315/11, čj. UMO1/24471/11, Ing. M. T. mj. uvedl, že nesouhlasí s vybudováním oken, dveří a vyvýšených teras v této předstoupené části domu a směřujících k jejich rodinnému domu a terase, protože by tím došlo k velmi výraznému narušení soukromí a pohody bydlení jak v jejich rodinném domě, tak i na terase, a opačně by bylo narušováno soukromí a pohoda bydlení lidí v nově uvažované stavbě. Stavba obsahuje v protilehlé stěně k jejich domu okna a porušuje tak § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., kde se stanoví, že ve stísněných podmínkách lze snížit vzdálenost RD až na 4 m, ale pak není dovoleno budovat jakákoli okna. Odvolatel nerozumí tomu, že při udělení výjimky sp. zn. VS/902/2008/ZdKr-18 stavební úřad protiprávně udělil výjimku nejen na odstupovou vzdálenost, ale i na umístění oken. Stavební úřad nemá právo udělovat výjimky na cokoli nad rámec zákonů a vyhlášek České republiky, ale doposud tak protiprávně činí.

K těmto odvolacím důvodům se žalovaný správní orgán v rozhodnutí ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12, vyjádřil tak, že okna a dveře v části, která je od RD manželů T. vzdálena více než 7 m, splňují požadavky právních předpisů, a okna v části, která je vzdálena 6,28 m, splňují přesně díky pravomocnému rozhodnutí o povolení výjimky. Odvolací správní orgán dospěl k názoru, že narušení soukromí a pohody bydlení uživatelů obou sousedních nemovitostí nepřevyší obvyklou míru. Odvolací správní orgán znovu upozorňuje na fakt, že se jedná o stavební úpravy, přístavbu a nástavbu stávajícího rodinného domu a vlivy užívání rodinného domu (hluk, prašnost atd.) se nebudou lišit od stávajícího stavu a budou dále sníženy tím, že mezi oběma rodinnými domy je ještě další pozemek, příjezdová cesta k nemovitosti Mgr. D. Dalším faktem, který ovlivňuje pohodu bydlení, je umístění RD manželů

T. přes celou šířku pozemku od hranice k hranici, které limituje možné zastavění sousedního pozemku. Odvolatel neuvedl, v čem spatřuje „výrazné narušení“ soukromí a pohody bydlení a odvolací správní orgán žádné možné narušení pohody bydlení nezjistil. Ve stísněných podmínkách lze odstupovou vzdálenost snížit až na 4 m, ale pak v protějších stěnách nemohou být okna obytných místností. Okna ostatních místností tam tedy být mohou. Stavební úřad veden snahou zabránit různým výkladům udělené výjimky precizoval své rozhodnutí nejen na přesně uvedené vzdálenosti od hranice pozemku, odstupové vzdálenosti k sousedním stavbám, ale i na počet a velikost možných oken obytných místností. Učinil tak ve prospěch odvolatele, protože pouhé udělení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. by umožnilo i širší výklad ve smyslu neurčitého počtu oken. Odvolací správní orgán dospěl k názoru, že rozhodnutí o povolení výjimky je v souladu s právními předpisy, protože odstavec, ze kterého je výjimka udělena, zakazuje umístění oken obytných místností v protilehlých stěnách RD vzdálených od sebe 4 m. Není ale stanoveno jak postupovat u RD vzdálených od sebe více než 4m a méně než 7 m. Stavební úřad proto ve svém rozhodnutí tuto mezeru ve vyhlášce doplnil a předešel tak sporům o možný dvojí výklad.

K těmto otázkám soud konstatuje, že především padá ta část argumentace, která za podklad pro vydání rozhodnutí o žádosti společnosti STAVEBNÍ MONTÁŽE, spol. s r.o., měla rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vydané Úřadem městského obvodu Plzeň 1 dne 27. 3. 2009 pod čj. VS/902/08/ZdKr-18. Pokud jde o ostatní záležitosti, je sice pravdou, že Ing. M. T. v odvolání „výrazné narušení“ soukromí a pohody bydlení příliš nekonkretizoval, ale v nalézacím řízení k tomu předložil plán se zornými úhly pohledů a žádného adekvátního vypořádání se s ním se od správních orgánů nedočkal. Nadto podle názoru soudu nelze co do vlivů užívání na okolí bez dalšího srovnávat stávající přízemní rodinný dům s Viladomem Mont Blanc, který má jeho stavebními úpravami, přístavbou a nástavbou vzniknout.

VII.F Materiální rovnost dotčených osob

Ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Interpretací tohoto ustanovení se zabývají autoři komentářů ke správnímu řádu.

V jednom z nich se praví: „Dále z ustanovení § 2 odst. 4 vyplývá zásada *neutrannosti, materiální ekvity a legitimního očekávání (předvídatelnosti rozhodnutí)*. Podle zásady *legitimního očekávání* platí, že správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Odborná literatura k tomu například uvádí: „*Veřejná správa by měla ve svých postupech a rozhodování podržet určitou míru ustálenosti (kontinuity)*.“ – Skulová, S., Průcha, P., Havlan, P., Kadečka, S. *Správní právo procesní*. Praha: Eutrolex Bohemia, 2005, s. 45. Tento princip představuje tendenci k *precedentnímu systému rozhodování* a může být důležitým prvkem zákazu zneužití správního uvážení. Význam zde má skutečnost, že je v tomto ustanovení použito jednotného čísla („*správní orgán*“ dbá), protože vzhledem k neexistenci sbírky nebo společné evidence rozhodnutí správních orgánů by nebylo možné brát při rozhodování v úvahu veškerou rozhodovací praxi jiných správních orgánů. V rámci jednoho správního orgánu by ovšem nemělo docházet v podobných případech k neodůvodněným rozdílům v aplikaci práva. Ačkoli

tato zásada nebyla ve správním řádu 1967 výslovně uvedena, soudní judikatura ji zohledňovala. Ústavní soud v této souvislosti uvedl, že „ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty, jehož nepominutelným prvkem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupů orgánů veřejné moci“, jak stanoví rozhodnutí ÚS sp. zn. IV. ÚS 690/2001 (SbUS, sv. 29, n. č. 45). Ve vztahu k vydaným správním aktům je zároveň nezbytné jasně odůvodňovat postupy a rozhodnutí, a to zejména pokud jde o použití správního uvážení.“ (Luboš Jemelka – Klára Pondělíčková – David Bohadlo: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 15-16).

V dalším komentáři se vysvětluje: „Poslední zásadou obsaženou v § 2 odst. 4 je zásada legitimního očekávání (lze ji též charakterizovat jako zásadu formální spravedlnosti), která bezprostředně souvisí se zásadou nestranného (objektivního) rozhodování každé věci. Každá věc, kterou správní orgán řeší (zejména pokud jde o rozhodování ve správním řízení), je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt řadu společných znaků. Zásada legitimního očekávání vychází z toho, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. ... Zásada legitimního očekávání má význam zejména v těch případech, kdy je správnímu orgánu svěřena pravomoc rozhodovat např. o udělování výjimek z určitého právního pravidla, resp. obecně v případech, kdy je správní orgán nadán tzv. správní úvahou, tedy v případech, kdy na vydání určitého rozhodnutí „není právní nárok“. Jakkoliv zákony v této souvislosti používají zpravidla obratu „správní orgán může ...“, neznamená to {nejen díky § 2 odst. 4 správního řádu), že by správní orgán nebyl ve své úvaze ničím limitován a nejde tedy a jít nemůže „absolutní“ volnou úvahou, neboť ničím neomezené správní uvážení orgánu veřejné moci by nezbytně vykazovalo znaky možné svévole veřejné moci. Proto je v samotném principu právního státu obsažena mimo jiné zásada legitimního očekávání, resp. zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád, která sice nedává adresátům veřejné správy, resp. veřejné moci jako takové, nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem, či dokonce v jejich prospěch, dává jim však nárok na to, aby správní orgán rozhodoval i v jejich případě způsobem předvídatelným, resp. aby svůj postup a způsob rozhodnutí vždy i řádně odůvodnil racionálními argumenty, které ob stojí zejména z hlediska základních zásad obsažených v § 2 správního řádu a odvozených ze základních ustanovení Ústavy a Listiny, které stanovují základní limity a současně kvalitativní požadavky na výkon veřejné moci, a to zejména v těch případech, kdy se odchyluje od své předchozí rozhodovací praxe. ... Dodržování zásady legitimního očekávání vyplývající z § 2 odst. 4 správního řádu nemůže znamenat absolutní neměnnost rozhodovací praxe správních orgánů, která nemůže ustrnout na místě a nereagovat na nové skutečnosti. Zásadu legitimního očekávání nelze zaměňovat s mechanickým přístupem k řešení jednotlivých případů. Ostatně i sám § 2 odst. 4 správního řádu požaduje, aby nevznikaly „nedůvodné“ rozdíly, z čehož plyne, že řádně odůvodněné odchylky od ustálené rozhodovací praxe jsou přípustné. Podmínkami, za nichž je možná změna rozhodovací praxe orgánů veřejné moci, se ve své judikatuře zabýval Ústavní soud, jenž např. v nálezu sp. zn. III. ÚS 252/04 z 25. 1. 2005 (Sb. n. u. US sv. 36, ročník 2005 na straně 173, č. 16/2005) uvedl, že „v obecné rovině ve vztahu k závaznosti soudní judikatury lze konstatovat, že již učiněný výklad by měl být, nedojde-li k následnému shledání dostatečných relevantních důvodů podložených racionálními a přesvědčivějšími argumenty, ve svém souhrnu více konformnějšími s právním řádem jako významovým celkem a svědčícími

tak pro změnu judikatury, východiskem pro rozhodování následujících případů stejného druhu, a to z pohledu postulátů právní jistoty, předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry v právo (oprávněného legitimního očekávání) a principu formální spravedlnosti (rovnosti). Ke znakům právního státu totiž neoddělitelně patří princip právní jistoty a z něj plynoucí princip ochrany oprávněné důvěry v právo, který jako stěžejní znak a předpoklad právního státu v sobě implikuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů ve stejných případech shodným způsobem a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů. Z postulátu oprávněné důvěry v daný právní řád a totožný postup orgánů veřejné moci ve skutkově a právně identických kauzách, kdy subjekty práv oprávněně očekávají, že v této důvěře nebudou zklamány, nevyplývá sice kategorická neměnnost výkladu či aplikace práva, nýbrž ten požadavek, aby tato změna byla s ohledem na konkrétní okolnosti, jako je kupř. objektivní vývoj společenských podmínek dotýkající se daných skutkových situací (sp. zn. IV. ÚS 200/96), předvídatelná nebo případně nepředvídatelná změna výkladu v době jejího uskutečnění byla transparentně odůvodněna a opírala se o akceptovatelné racionální a objektivní důvody, které přirozeně reagují i na právní vývoje předtím v rozhodovací praxi stran té které právní otázky uplatňované (sp. zn. III. ÚS 470/97). Pouze takto transparentně vyložené myšlenkové operace, odůvodňující divergentní postup nezávislého soudu, resp. soudce, vylučují, v rámci lidsky dostupných možností, libovůli při aplikaci práva.“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 103-111).

V řízení před stavebním úřadem uplatnil Ing. M. T. námitku, že umístěvaná stavba rodinného domu předstupuje stavební čáru rodinných domů v ul. Nad Štolou o cca 9 metrů. Při stavbě svého rodinného domu, do kterého vložil značné finanční prostředky, byl Ing. M. T. limitován rozhodnutím stavebního úřadu, kdy mu bylo povoleno stavět pouze na místě původního domu s tím, že stavební čáru může předstoupit o 90 – 120 mm. Původně chtěl stavět svůj rodinný dům přibližně v první třetině svého pozemku od ul. Nad Štolou. V rozhodnutí Výst./55/92 Št. je konstatováno, že domy č. 1-11 v ul. Nad Štolou tvoří souvislou zástavbu této části ulice, umístěné ve stavební čáře cca 40 m od uliční čáry, a dále, že výstavba domu dle jejich návrhu (tj. mimo stavební čáru v první třetině jeho pozemku od ul. Nad Štolou) by značně narušila architektonický vzhled současné zástavby obytných domů. A proto stavební úřad rozhodl, že s jejich návrhem nesouhlasí a trvá na dostavbě domu dle původní zástavby s tím, že je možné předsunout o 90 – 120 mm. Ing. M. T. si přeje, aby stavební úřad vzal tyto skutečnosti na zřetel a aby jeho rozhodování o umístění staveb bylo kontinuální, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Stavební úřad, který tuto námitku zamítl, k ní odkázal na své vyjádření k předchozí námitce a dále uvedl, že v případě zachování této stavební čáry by bylo ve skutečnosti nemožné realizovat na předmětných pozemcích jakoukoliv přestavbu či novostavbu objektu. Nadto se předmětná lokalita vyznačuje zvláště stísněnými územními podmínkami, což potvrzuje i dotčený orgán (odbor stavebně správní MMP, odd. územního plánování). Námitku účastníka řízení v otázce rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů stavební úřad posoudil odlišně z toho důvodu, že v minulosti (v tomto případě v roce 1992) byla jiná stavební a územní situace v dané lokalitě, dotčené území nebylo zatíženo novými doplňkovými stavbami. Dále na tuto lokalitu ve zmíněné době nebyl zpracován ani územní plán. Nadto dotčený orgán územního plánování, jako vykladatel Územního plánu města

Plzně, překročení zmiňované stavební čáry v dotčené lokalitě *de facto* odsouhlasil ve svém vyjádření, které je podkladem tohoto rozhodnutí. U předchozí námitky stavební úřad uvedl, že předmětná lokalita se vykazuje zvláště stísněnými územními podmínkami a dodržení tzv. „stavební čáry“ by v daném případě podstatně omezovalo realizovat jakoukoliv zástavbu na předmětném pozemku. Je nutno dodat, že i nadto je stavba umístěna tak, aby se maximálně přiblížila k tzv. stavební čáře v dané lokalitě, tj. je umístěna v SZ části pozemku. Stavební úřad při prohlídce území zjistil, že u stávajících objektů jsou umístěny doplňkové stavby (kůlny, garáže, altány apod.), čímž už byla stávající pravidelná stavební čára stejně narušena.

K této záležitosti se Magistrát města Plzně v napadených rozhodnutích vyslovil tak, že vyjádření stavebního úřadu z roku 1992 nemůže být bráno jako precedens, protože se nejedná o rozhodnutí. Odvolací správní orgán dospěl k názoru, že ani případné rozhodnutí o umístění stavby nelze brát jako neměnný vzor pro vlastníky sousedních nemovitostí na umístění jejich staveb, protože umísťuje vždy jen jednu stavbu. Vlastníci sousedních pozemků musí takto pravomocně umístěnou stavbu respektovat a přizpůsobit jí umístění jejich nových staveb (odstupové vzdálenosti apod.). Závažným podkladem pro umísťování staveb je územně plánovací dokumentace, konkrétní územní plán nebo regulační plán. Regulační plán by mohl stanovit závazné podmínky pro umístění staveb pro celou lokalitu, ale pro danou oblast nebyl vydán. Zmiňované vyjádření je tedy třeba brát jako vyjádření názoru stavebního úřadu. Takové vyjádření ale má omezenou platnost, protože názory na urbanizaci městského prostředí nemohou být neměnné, ale podléhají v čase vývoji. Pro srovnání v platném stavebním zákonu je možné zmiňované vyjádření ztotožnit s územně plánovací informací podle § 21, která plní stejný účel a má platnost maximálně jeden rok. Soulad navrhované stavby s Územním plánem města Plzně potvrdil dotčený orgán ve svém vyjádření ze dne 21. 3. 2011, čj. MMP/048996/11.

K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že ust. § 2 odst. 4 správního řádu zakotvuje zásadu a výjimky z ní je možno činit jen restriktivně a odůvodněně („aby nevznikaly *nedůvodné* rozdíly“).

Zda v daném případě jde o libovůli úřadu nebo opodstatněný průlom do materiální rovnosti, není možno za stávajícího stavu argumentace Úřadu městského obvodu Plzeň 1 a Magistrátu města Plzně rozřešit. Že jsou tu evidentní obtíže s umístěním a povolením Viladomu Mont Blanc, ještě neznamená, že by soud měl důvod akceptovat názor stavebního úřadu, že v případě zachování stavební čáry by bylo ve skutečnosti nemožné realizovat na předmětných pozemcích *jakoukoliv* přestavbu či novostavbu objektu. Zatížením dotčeného území doplňkovými stavbami těžko lze argumentovat – buď byly postaveny v souladu se zákonem, nebo měl stavební úřad v rámci stavebního dozoru konat. Že v roce 1992 nebyl pro předmětnou lokalitu zpracován ani územní plán, samo o sobě nic neznamená; spíše právě naopak, za neexistence územního plánu by blíže nepoučený člověk očekával benevolentnější rozhodování než po jeho vydání. Vyjádření dotčeného orgánu územního plánování by bylo možno brát maximálně jako podpůrnou argumentaci.

V daném případě je třeba mít na vědomí, že u Ing. M. T. mohlo předstoupení stavební čáry činit 90 – 120 mm, kdežto společnosti STAVEBNÍ MONTÁŽE, spol. s r.o., by mělo být umožněno předstoupit stavební čáru v řádu deseti metrů. Kvalita odůvodnění průlomu do

zásady musí korespondovat také s rozsahem takového průlomu. Lze tak uzavřít, že se jeví předčasným tento krok správních úřadů věcně posuzovat; správní orgány by musely vydat ze sebe větší odůvodňovací invenci, pokud by budoucně setrvaly u názoru, že v přezkoumávaném případě lze setrvat u nějakého výraznějšího předstoupení stavební čáry. I když názory Ústavního soudu týkající se legitimního očekávání se vztahují především na rozhodování soudů, mají závěry v nich obsažené obecnou platnost pro všechny orgány veřejné moci a jejich rozhodovací praxi, resp. pro podmínky pro případné změny této praxe.

Žalobní bod poukazující na nerespektování zásady materiální rovnosti dotčených osob byl shledán důvodným v tom segmentu, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů není zatím seznatelné, zda pro porušení dřívějšího pravidla tu byly či nebyly dostatečně pádné důvody.

VIII. Celkový závěr a náklady řízení

Žaloby byly ve výše uvedeném rozsahu shledány důvodnými. Vzhledem k tomu, že procesní vady, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, se týkaly jak územního rozhodnutí, tak stavebního povolení, soud podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušil pro vady řízení jak rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12, tak rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12. Jelikož těmito nepřeklenutelnými procesními vadami své rozhodnutí zatížil již stavební úřad jako správní orgán I. stupně a uvedené vady se s ohledem na svou značnou závažnost nezdají být odstranitelné jen aktivitou odvolacího správního orgánu, soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které napadeným rozhodnutím žalovaného správního orgánu předcházelo. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V tomto řízení se soud mohl zabývat jen včas uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.); výtky J. D., 3. osoby zúčastněné na řízení, týkající se jeho práv v řízení před správními orgány musely být proto ponechány stranou.

Náhrada nákladů řízení mezi účastníky řízení se řídí ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl [*věta první*], měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů [*věta druhá*].

Ve věci byli úspěšní žalobci *a)* a *b)*.

Při stanovení nákladů řízení, jejichž náhrada se účastníkovi řízení přiznává rozhodnutím soudu, se výše odměny advokáta a náhrady jeho hotových výdajů určí podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v příslušném znění (dále též jen „*vyhláška č. 177/1996 Sb.*“).

Podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. odměna advokáta náležela a náleží mj. za každý z těchto úkonů právní služby: *a)* převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, *d)* písemné podání nebo návrh ve věci samé a *g)* účast na jednání před soudem, a to každé započaté dvě hodiny. Ve věcech žalob podle soudního řádu správního sazba odměny advokáta za jeden úkon právní služby do 31. 12. 2012 činila 2.100,- Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012], od 1. 1. 2013 činí 3.100,- Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013]. Při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno zákonem / jiným právním předpisem, se do 31. 12. 2012 zvýšila odměna advokáta náležející ve věci s nejvyšší tarifní hodnotou o polovinu odměny, jež by jinak náležela v ostatních spojených věcech [§ 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012], od 1. 1. 2013 se odměna advokáta určí součtem odměn za všechny spojené věci [§ 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013]. Podle čl. II vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 486/2012 Sb., kterou se s účinností od 1. 1. 2013 změnila vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti této vyhlášky. Podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce jako náhradě výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné, činila a činí tato částka 300,- Kč na jeden úkon právní služby.

K projednání věci samé bylo nařízeno jednání. Jednání před soudem se konalo dne 15. 4. 2014 od 8.30 hod. do 12.03 hod. Toto jednání bylo přerušeno přestávkami od 10.00 hod. do 10.13 hod. a od 10.43 hod. do 10.55 hod. Ústní vyhlásování rozsudku se uskutečnilo téhož dne od 13.45 hod. do 14.17 hod.

Je na žalobci, zda více souvisejících rozhodnutí správního orgánu napadne jednou nebo více samostatnými žalobami; v případě úspěchu ve věci však rozdílná procesní strategie může mít odlišný dopad do výše náhrady nákladů řízení.

Zástupce žalobce *a)* Mgr. M.D. navrhl, aby tomuto žalobci soud přiznal s odkazem na § 142 o. s. ř. ve spojení s **1.** vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění platném do 31. 12. 2012, náhradu nákladů řízení ve výši 11.616,- Kč [mimosmluvní odměna za 4 úkony ve výši 8.400,- Kč dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., 4 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy v součtu částka 9.600,- Kč, zvýšená dle § 23a zákona č. 85/1996 Sb. o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. 2.016,- Kč] a **2.** vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění, náhradu nákladů řízení ve výši 16.456,- Kč [mimosmluvní odměna za 4 úkony ve výši 12.400,- Kč dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., 4 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy v součtu částka 13.600,- Kč, zvýšená dle § 23a zákona č. 85/1996 Sb. o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. 2.856,- Kč]. Uvedeným žalobcem požadovaná náhrada nákladů s odkazem na součet výše uvedených odměn za právní zastoupení ve výši 28.072,- Kč a zaplacených soudních poplatků ve výši 8.000,- Kč činila celkem 36.072,- Kč.

Soud přiznal žalobci a) náhradu nákladů řízení před soudem ve výši **27.100,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12 (vedenou pod sp. zn. 30A 47/2012), ve výši 3.000,- Kč a ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12 (původně vedenou pod sp. zn. 30A 59/2012), ve výši 3.000,- Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 3 a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012, a z odměny advokáta za čtyři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g), § 12 odst. 3 a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013.

Ke třem úkonům právní služby oceněným plnou výší, učiněným před 1. 1. 2013, se došlo tak, že převzetí a příprava zastoupení a žaloba ve věci vedené pod sp. zn. 30A 47/2012 byly započítány jako dva úkony, kdežto převzetí a příprava zastoupení a žaloba ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 59/2012 byly započítány jako jedna polovina ze dvou úkonů, tedy jako jeden úkon. Stalo se za použití čl. II vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 486/2012 Sb., neboť zatímco od 1. 1. 2013 se odměna advokáta určí součtem odměn za všechny spojené věci [§ 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013], do 31. 12. 2012 se zvýšila odměna advokáta náležející ve věci s nejvyšší tarifní hodnotou o polovinu odměny, jež by jinak náležela v ostatních spojených věcech [§ 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012]. I když žaloby žalobce a) byly spojeny až v roce 2014, zdejší soud respektuje tento názor Nejvyššího správního soudu: „*Pro aplikaci § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), není rozhodné, kdy soud spojí věci ke společnému projednání, ale zda tak učiní. Při výpočtu náhrady nákladů řízení ve spojených věcech je pak nutno použít citované ustanovení na všechny úkony právní služby učiněné od zahájení řízení.*“ (rozsudek ze dne 21. 7. 2010, čj. 1 Afs 96/2009-87, publikovaný pod č. 2149/2010 Sb. NSS). Ačkoliv převzetí a příprava zastoupení a žaloba nejsou striktně vzato úkony právní služby učiněnými od zahájení řízení, posouzení toho, že před 1. 1. 2013 byly ve věci vedené pod sp. zn. 30A 47/2012 učiněny dva úkony právní služby a ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 59/2012 byla učiněna jedna polovina dvou úkonů, tj. jeden úkon právní služby, koresponduje jak se zásadami vytýčenými v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak s tím, že žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12, se v daném případě jeví jako odvozená od žaloby proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12.

Ke čtyřem úkonům právní služby oceněným plnou výší, učiněným po 31. 12. 2012, se došlo součtem úkonů plynoucích z účasti advokáta na jednání před soudem dne 15. 4. 2014 od 8.30 hod. do 12.03 hod., a to ve smyslu § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013, dvou úkonů ve vztahu k věci vedené pod sp. zn. 30A 47/2012 a dvou úkonů ve vztahu k věci původně vedené pod sp. zn. 30A 59/2012.

Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku **4.431,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Oproti požadavku nebyla žalobci *a)* přiznána náhrada nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve věci vedené pod sp. zn. 30A 47/2012 ve výši 1.000,- Kč a v zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 59/2012 ve výši 1.000,- Kč. Jelikož ve věci původně vedené pod sp. zn. 30A 59/2012 sice byl žalobě přiznán odkladný účinek (usnesením ze dne 18. 10. 2012, čj. 30A 59/2012-56), ale ve věci vedené pod sp. zn. 30A 47/2012 byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut (usnesením ze dne 18. 9. 2012, čj. 30A 47/2012-54), má soud za to, že ohledně těchto návrhů akcesorické povahy se úspěch a neúspěch žalobce *a)* a žalovaného správního orgánu vzájemně vyrovnávají a vyrušují.

Zástupce žalobce *b)* Ing. M.T. navrhl, aby tomuto žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení představovaných čtyřmi úkony právní služby po 3.100,- Kč a čtyřmi režijními paušály po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., daní z přidané hodnoty z těchto částek ve výši 2.856,- Kč a zaplacenými soudními poplatky ve výši 6.000,- Kč, tj. 19.600,- Kč bez DPH, celkem tedy včetně DPH 22.456,- Kč.

Soud mohl přiznat žalobci *b)* náhradu nákladů řízení před soudem maximálně ve výši **19.450,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutím Magistrátu města Plzně ze dne 19. 6. 2012, čj. MMP/145413/12, a ze dne 27. 7. 2012, čj. MMP/170325/12 (původně vedenou pod sp. zn. 57A 60/2012), ve výši 6.000,- Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012, a z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, z odměny advokáta za jeden úkon právní služby ve výši jedné poloviny, tj. 1.550,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. f) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013. Za úkony právní služby oceněné plnou výší, učiněné před 1. 1. 2013, se považují převzetí a příprava zastoupení a žaloba ve věci původně vedené pod sp. zn. 57A 60/2012. Za dva úkony právní služby oceněné plnou výší, učiněné po 31. 12. 2012, se považuje účast advokáta na jednání před soudem dne 15. 4. 2014 od 8.30 hod. do 12.03 hod. Za úkon právní služby oceněný poloviční výší, učiněný po 31. 12. 2012, se považuje účast advokáta na jednání před soudem, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, dne 15. 4. 2014 od 13.45 hod. do 14.17 hod. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku **2.824,50 Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit žalobcům náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta

podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

Náhrada nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení se řídí ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil [věta první], z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení [věta druhá]. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, jen jim umožnil plnění jejich práv. Současně nebyly osobami zúčastněnými na řízení tvrzeny, ani soudem z povinnosti úřední shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto, že žádné z osob zúčastněných na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává v šesti vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 15. dubna 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Helena Kovářiková